

6

영원한 조연은 없다

สักวัน

ฉันจะเป็นนางเอก

I Will Become a Heroine Someday

คิมโรอา/KimRoah เขียน 8hours แปล

สักวันฉันจะเป็นนางเอก

เล่ม 6

영원한 조연은 없다

I will become a Heroine someday

김로아 คิมโรอา เขียน

8hours แปล

บทที่ 33

ข่าวการวางแผนก่อกบฏของมาคิสเวอร์เนอร์ผู้เป็นลูกพี่ลูกน้อง และลอร์ดเวอร์เนอร์ผู้เป็นลุงของจักรพรรดิองค์ปัจจุบัน ทำให้ประชาชนชาวอีเฟร็นตกอยู่ในความตื่นตกใจ ทั้งยังไม่สบายใจว่าคนพวกนั้นจะทำให้เกิดสงครามขึ้นอีกครั้งหรือไม่ เพราะอย่างไรคนที่ต้องถือหอกแทนอุปกรณ์ทำสวนเอาไว้ในมือ กับชีวิตที่ต้องถูกสังเวยให้ตายไปอย่างไรค่า มักจะเป็นของพลเมืองเสมอ

อย่างไรก็ตาม ด้วยการจัดการรับมือที่รวดเร็วของบาร์คลันที่หนึ่ง พวกเขาจึงพอจะโล่งอกโล่งใจได้บ้าง

อัศวินจำนวนหนึ่งจัดทัพเพื่อเตรียมบุกเข้าจับกุมกลุ่มขุนนางรวมถึงท่านลอร์ดเวอร์เนอร์ที่หลบหนีไป เหล่าขุนนางหลายคนที่มีมุ่นหน้าหนีแตกกระเจิงร่อนเร่ไปทางตะวันตก จึงถูกตามล่าเหมือนสัตว์ป่าตัวเล็กตัวน้อย

โดยเฉพาะหน่วยอัศวินหมาป่าแห่งวินเทอร์ฮิลล์ พวกเขาทำการจับกุมขุนนางรับใช้ตระกูลเบอร์ังกว่าสามตระกูลและสร้างชื่อเสียงโด่งดัง ผู้นำกลุ่มกบฏอย่างลอร์ดเวอร์เนอร์และมาคิสเวอร์เนอร์

ยังไม่ถูกจับกุมตัวก็จริง แต่ทุกคนมองว่ามันคงเป็นเพียงแค่ปัญหาทางด้านเวลาเท่านั้น อีกไม่นานก็คงจะจับกุมตัวได้

แตกต่างจากที่พวกเขากังวล การก่อกบฏของขุนนางทางตะวันตกไม่อาจเกิดขึ้นได้ตามแผน และการที่คนพวกนั้นถูกจับกุมตัวเสียตั้งแต่ช่วงเริ่มแรกของการกบฏ ช่วยให้บรรยากาศของประชาชนเริ่มคลายตัวลงอย่างช้า ๆ

เคานต์วินเทอร์ฮิลล์สร้างทำเป็นเข้าร่วมกลุ่มกบฏ แต่ที่จริงแล้วเป็นผู้รักดีต่อราชวงศ์ เขามีส่วนในการให้ความช่วยเหลือเป็นอย่างมาก จึงถูกสรรเสริญว่าเป็นวีรบุรุษผู้ช่วยชาติคนใหม่ เนื่องจากตระกูลเคานต์วินเทอร์ฮิลล์เคยอุทิศตนอยู่ฝ่ายขุนนาง ทั้งยังห่างไกลจากฝ่ายเชื้อพระวงศ์มาตั้งแต่สมัยก่อน มีผู้คนจำนวนไม่น้อยเลยที่รู้สึกประทับใจกับภาพลักษณ์ของอาณาจักร ที่ในท้ายที่สุดแล้วเมื่ออยู่ต่อหน้าภัยวิกฤต ทุกคนต่างก็ร่วมแรงร่วมใจเป็นหนึ่งเดียวกันโดยไม่มีการแบ่งพรรคแบ่งฝ่าย

ดีแล้ว แต่ในห้องประชุมวังส่วนกลางของอวาร์อนยังคงเปิดไฟสว่าง ด้วยความร่วมมือของขุนนางลอร์ดเจ้าของดินแดนหลายคนทางฝั่งตะวันตกในด้านแผนการรบ จึงทำให้เรื่องดูง่ายดายมากขึ้นก็

จริง แต่ทางฝั่งตะวันออกซึ่งอยู่ห่างไกลจากอวาร์อนนั้นตกอยู่ในสถานการณ์ที่กำลังเดือดปะทุ

“สถานการณ์ทางตะวันออกเป็นยังไงบ้าง”

อาร์ตเรย์เอ่ยถาม ในขณะที่มองหน้าเหล่าผู้แทนทั้งหลาย

“เจ้าของเขตแดนทางตะวันออกได้เพิ่มระดับความเตรียมพร้อมกันเต็มที่เพื่อระวังภัยจากสามอาณาจักรพะยะคะ ทางฝั่งกริฟฟิซจะเป็นตระกูลไวเคานต์โอริโอเท่ ทางฝั่งสยามเป็นบุตรชายคนรองของตระกูลดยุครอยด์ ส่วนทางฝั่งชั้นคริสตทางตระกูลมาควิสพุลแมนกับตระกูลเคานต์ชาร์ลจะเป็นผู้รับผิดชอบพะยะคะ”

แผ่นดินซึ่งถูกอาร์ตเรย์ยึดครองเข้ามาเป็นเมืองขึ้นของอาณาจักรได้ไม่ถึงสิบปี แต่ที่ผ่านมาก็ไม่อาจลืมเกียรติยศเก่าแก่ได้อีกทั้งการเคลื่อนไหวในการพยายามแยกตัวออกจากอาณาจักรกลับคืนสู่รัฐเอกเทศก็ยังคงเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง ดังนั้นหากยิ่งใช้กำลังกดขี่ จะกลายเป็นการปลุกเร้าให้เกิดความฮึกเหิมและก่อตั้งกองกำลังทหารอิสระขึ้นมาอย่างถูกต้องตามกฎหมายได้ อาร์ตเรย์จึงพยายามผลักดันนโยบายประนีประนอมผ่อนปรนให้แก่อาณาจักรเก่าเหล่านั้นให้ได้มากที่สุดมาโดยตลอด

“จากรายงานของเหล่าลอร์ดที่แทรกแซงเข้าไปโดยอ้างเรื่องสนับสนุนทางด้านสังคมสงเคราะห์ และเตรียมเสบียงสำหรับฤดูหนาวในทั้งสามดินแดนได้แจ้งมาว่า ในปัจจุบันนี้กองกำลังทหารอิสระยังไม่มีวี่แวงเคลื่อนไหวใด ๆ พะยะคะ แต่ก็ยืนยันแน่ชัดว่าแต่ละดินแดนมีความตึงเครียดต่างจากเมื่อก่อนด้วยเช่นกันพะยะคะ”

รายงานของมาควิสพุลแมนผู้รับหน้าที่เป็นผู้นำในการสั่งการเรื่องครั้งนี้โดยตรง ทำให้อาร์ดเรย์หันไปมองเคานต์ออสเนสซึ่งนั่งอยู่ด้านขวาของตน

“เคานต์ออสเนส เรื่องเตรียมพร้อมออกรบราบรื่นดีหรือเปล่า”

“พะยะคะ ฝ่าบาท กระหม่อมจะนำกองกำลังอัศวินหลวงหน่วยที่สามเดินทางไป หลังจากนั้นจะสมทบกับทหารประจำเขตแดนออสเนส ภายใต้การนำของลอร์ดคาร์ลิตที่หุบเขาทางตะวันออกแล้วค่อยบุกเข้าไปพร้อมกันพะยะคะ”

ลอร์ดคาร์ลิตผู้เป็นน้องชายของเคานต์ออสเนส ในฐานะผู้ได้บังคับบัญชาอันดับหนึ่ง เขาคอยช่วยบริหารจัดการเขตแดนออสเนสแทนเคานต์ซึ่งเป็นหัวหน้าผู้สั่งการทหารรักษาการณ์ประจำ

เมืองหลวง และพำนักอยู่ในเมืองอวารอน สุดท้ายสองพี่น้องตระกูล
อเนสก็ต้องรับผิดชอบในการรบกับฝั่งตะวันออกด้วยกันทั้งคู่

“เมอ์นาร์ตไปคอยช่วยเคานต์อเนสเตรียมพร้อมไม่ให้เกิด
ปัญหาอะไรสักระยะหนึ่งก็แล้วกัน”

นั่นคือน้ำใจเพื่อให้เมอ์นาร์ตได้ใช้เวลาอยู่กับบิดาที่ต้องไป
ออกรบ ถึงแม้จะมอบเวลาให้ได้เพียงไม่นานก็ตาม เมอ์นาร์ตและ
เคานต์อเนสเองก็ทราบถึงจุดนี้ดี จึงโค้งศีรษะลงด้วยความซาบซึ้ง

“นี่ก็ดีมากแล้ว กลับไปพักผ่อนเถอะ”

จัดการเตรียมกำลังทหารที่จะส่งตัวไปทางตะวันตกเสร็จไปได้
พอสมควรแล้ว ตอนนี้ที่เหลือก็ขึ้นอยู่กับเคานต์อเนส เท่ากับว่า
บทบาทของอาร์ดเรย์เองก็เสร็จสิ้นไปพอสมควรเช่นกัน

“ตอนนี้ก็เตรียมการส่วนใหญ่เสร็จเรียบร้อยแล้ว ฝ่ายบาทเองก็
ทรงพักผ่อนเสียหน่อยเถอะพะย่ะค่ะ”

นั่นคือคำพูดของเคานต์อเนส เขาเป็นห่วงอาร์ดเรย์ที่ตลอด
หลายวันที่ผ่านมาแทบไม่ได้พัก ทั้งยังยุ่งจนไม่มีเวลาหายใจหายคอ
ยิ่งกว่าใคร อาร์ดเรย์รับการถวายบังคมกล่าวลาจากเหล่าผู้แทน

ชายหนุ่มเดินออกไปจากห้องประชุมตามลำพัง บนหน้าผากของเขา มีริ้วรอยยับย่นที่แต่ก่อนไม่เคยมีปรากฏให้เห็น

ด้วยการตัดสินใจอันรวดเร็วของเคาน์ตีวินเทอร์ฮิลล์ ทำให้พวกเขาสามารถขัดขวางสถานการณ์เลวร้ายที่สุดไม่ให้มันเกิดขึ้นได้ แต่อย่างไรก็ยังคงต้องทำทุกวิถีทางเพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้เกิดสงครามกลางเมืองขึ้นอย่างเต็มรูปแบบ

ตะวันตกกับตะวันออก ถ้าหากเกิดสงครามขึ้นในสองที่แห่งนี้ กองกำลังทหารของอาณาจักรก็ต้องถูกแบ่งไปทั้งสองที่เพื่อขัดขวางพวกนั้นอย่างเต็มที่ไม่ได้ และกำลังทหารที่ลดลงจะทำให้การเข้าจับกุมเป็นไปได้อย่างยากลำบาก ถ้าหากมีอะไรผิดพลาดจนเข้าจับกุมล้มเหลว เลือดของผู้คนมากมายจะต้องไหลริน

เข้าสู่ฤดูหนาวอย่างเต็มตัวซึ่งอุณหภูมิจะลดต่ำลงแตกต่างกันไปในแต่ละวัน จะทำให้เหล่าทหารกล้าต้องดิ้นรนพยายามเอาชีวิตรอด ความคิดอันแสนตึงเครียดลากยาวรอบกวนหัวสมองอย่างไม่มีที่สิ้นสุด

อาร์ตเรย์ตกอยู่ในห้วงความคิดจนเดินมาถึงห้องรับรองประจำ
วังแห่งสุริยัน ซึ่งเป็นที่พำนักของตนตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่อาจทราบได้
ฮิวโก้กำลังรอดต่อนรับชายหนุ่มอยู่

“ฝ่าบาท เสด็จมา...”

“ฮูว”

อาร์ตเรย์ซึ่วซึ่วขึ้นมาเตือนฮิวโก้ หลังจากนั้นจึงเหลือบมอง
ฝั่งประตูห้องนอนที่เอเลน่าหลับอยู่ ซ้ามผ่านประตูนั้นไป ดูแล้วไม่มี
การเคลื่อนไหวใด ๆ แสดงว่าเสียงของฮิวโก้ไม่ได้ปลุกให้หญิงสาวตื่น

“อาหารไม่ต้อง เตรียมน้ำอาบก็พอ”

สั่งการสิ่งที่ตัวเองต้องการแก่ฮิวโก้ด้วยน้ำเสียงที่ทุ้มต่ำแผ่วเบา
จนแทบเป็นเสียงกระซิบ ฮิวโก้เองก็มีไหวพริบมากพอที่จะเข้าใจ
จุดประสงค์ขององค์จักรพรรดินุ้ม จึงเอ่ยตอบกลับด้วยสายตาแทน
คำพูด แล้วออกไปจากห้องบรรทมโดยพยายามไม่ให้เกิดเสียงฝีเท้า
เดินมากที่สุด

อาร์ตเรย์นั่งลงบนโซฟา เทเหล้าฤทธิ์แรงอย่างเมเชนซึ่งถูก
จัดเตรียมเอาไว้บนโต๊ะใส่ลงในแก้วด้วยความเคยชิน เขายกมือขึ้น
ปลดกระดุมเสื้อเช็ดออกด้วยใบหน้าเหิน้อยล้า เสียงปลดกระดุมด้วย

มือข้างเดียวดังเปาะ กับเสียงเครื่องของน้ำแข็งกระทบแก้วดังขึ้นพร้อมกัน

แกรก

“เรย์ มาแล้วเหรอกะ”

ทันทีที่ได้ยินเสียงคุ้นเคยดังขึ้นพร้อมประตูที่ถูเปิดออก ชายหนุ่มก็ลุกขึ้นพรวดจากที่นั่งในทันที

“ข้าทำให้เจ้าตื่นหรือ”

“เปล่าเหรอกะะ ยังไม่ได้เข้านอนนะคะ”

“เอลน่า ระวัง”

“แหม ตอนนี้ฉันพอจะเดินได้ด้วยไม้ค้ำแล้วนะ ไม่เป็นอะไรเหรอกะะ”

“แต่ว่า...”

แววตาของชายหนุ่มเต็มไปด้วยความไม่สบายใจ ในขณะที่มองเอลน่าเดินเข้ามาใกล้อย่างทุลักทุเลโดยใช้ไม้ค้ำที่แพทย์หลวงทำเอาไว้มันให้ เขายืนนิ่ง แต่ท่าทางพร้อมจะพุ่งกระโจนเข้าไปช่วยพยุงได้ทุกเมื่อ รวากับมองดูเด็กเล็กฝึกเดิน ซึ่งไม่อาจรู้ได้เลยว่าจะล้มลงไปตอนไหน

“วันนี้ฝึกมาทั้งวันเลยนะคะ ตอนนี้อะลัมแล้ว...ฮะ!”

เอเลน่ายิ้มด้วยความภูมิใจในขณะที่เดินเข้ามาหา แต่แล้วจู่ ๆ ไมค์ก็สะดุดปลายพรมที่ถูกปูไว้ ทำให้ร่างกายเริ่มเอนตัวจะล้มลง อาร์ทเรย์ซึ่งเฝ้ามองดูหญิงสาวอยู่ตลอดจึงวิ่งเข้าไปหาอย่างรวดเร็ว

“ว้าก!”

นึกว่าจะล้มเข้ากระแทกพื้นโดยไม่อาจช่วยเหลือตัวเองได้แท้ ๆ แต่กลับกลายเป็นพุ่งเข้าใส่หน้าอกของอาร์ทเรย์ที่เข้ามาใกล้ตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้ได้อย่างปลอดภัย

“เฮ้อ โลงออกไปที ขอขอบคุณนะคะ เรย์ ฮะ? เดี่ยว นี่ทำอะไรคะเนี่ย!”

“อยู่นิ่ง ๆ”

จู่ ๆ ตัวก็ลอยหวิวอยู่กลางอากาศ เพียงแค่กะพริบตาหญิงสาวก็โดนชายหนุ่มอุ้มเอาไว้เสียแล้ว แถมยังเป็นท่าอุ้มเจ้าหญิงเสียด้วย

“คะ...แค่เกือบล้มครั้งเดียวเอง จะเวอร์อะไรขนาดนี้คะ! มั่นนำอายนะ!”

“อายแค่ครู่เดียวมันดีกว่าบาดเจ็บนะ ข้าไม่อยากเห็นเจ้าได้รับบาดเจ็บอีกครั้ง”

“เรย์...”

หลังจากที่หมดสติไปแล้วฟื้นขึ้นมา อาร์ดเรย์ก็เป็นแบบนี้ตลอด เขาเกาะติดเธอทุกฝีก้าว คอยปกป้องกันจนเกินเหตุ ในสถานการณ์ที่ได้ใช้โพชั่นไปจนหมดแล้วจึงต้องพึ่งแต่การรักษาของแพทย์หลวง ชายหนุ่มก็คอยเฝ้าดูแลเธออย่างดีเยี่ยม ของทุกอย่างต้องดีที่สุด ตั้งแต่ของกินยันเสื้อผ้าที่สวมใส่

ทั้ง ๆ ที่ตัวเขาเองก็ยุ่งมากจนแทบไม่ได้หลับไม่ได้นอน แต่เขาก็ยังใส่ใจในทุกเรื่องผ่านทางฮิวโก้ เช่นวันนี้ยกอาหารอะไรเสิร์ฟขึ้นโต๊ะ ให้เธอลองบ้าง วันนี้มีพัฒนาการยังงัยบ้าง คงเป็นเพราะแบบนั้นละมัง เธอถึงได้ฟื้นตัวได้อย่างรวดเร็ว ผ่านไปแค่ไม่กี่วันก็ลุกจากเตียงเดินไปไหนมาไหนได้แบบนี้ได้แล้วด้วย

“ท่าทางจะต้องฝึกอีกหน่อยนะคะ”

“อย่าหักโหม”

อาร์ดเรย์พูดพลางวางเธอลงบนโซฟาที่ตนเคยนั่ง

“แหม ไม่ได้หักโหมนะคะ ฉันเองก็ต้องรีบ ๆ เดินเองคนเดียวให้ได้ไว ๆ ลีคะ จะเอาแต่รับความช่วยเหลือของคนอื่น ๆ ไปตลอดไม่ได้ไม่ใช่หรอคะ”

อาร์ตเรย์ส่ายหน้าเมื่อได้ยินคำพูดของหญิงสาวที่ทำปากยื่นอย่างแง่งอน

“ไม่ใช่ว่าข้าไม่รู้จักนิสัยของเจ้า แต่บางครั้งพึงพาคนอื่นบ้างก็ได้”

ค่อย ๆ ฟิ้นฟูร่างกายไปเรื่อย ๆ ไม่ต้องรีบก็ได้แท้ ๆ แต่หญิงสาวผู้เกลียดการสร้างความเดือดร้อนให้คนอื่นนั้นกลับใจร้อนทนไม่ไหว ถ้าเคลื่อนไหวร่างกายไม่ได้ตั้งใจ ถึงแม้จะแค่เล็กน้อยก็ตาม อาร์ตเรย์คุกเข่าลงข้างหนึ่ง นัยน์ตาอบอุ่นของชายหนุ่มปรับระดับให้ตรงกับสายตาของเอลένα

“ตอนนี้รอยแดงของแผลเองก็เริ่มจางไปมากแล้ว กำลังฟื้นตัวได้ดีมากทีเดียว”

ชายหนุ่มจับใบหน้าของหญิงสาวด้วยมือทั้งสองข้างราวกับห่อหุ้มเธอเอาไว้ ตรวจเช็ครอยแผลบริเวณหน้าผากโดยละเอียด ใบหน้าของเขาที่ขยับเข้ามาใกล้อย่างไม่ทันตั้งตัวทำให้เอลέναตกใจจนแก้มขึ้นสีแดงเรื่อ

“ชะ... ใช่มั้ยล่ะคะ ตอนนี้แทบมองไม่เห็นแล้ว คุณหมอบอกว่าแทบไม่ทิ้งรอยแผลเป็นให้เห็นด้วยนะคะ”

“แปลเป็น...”

แค่พูดออกไปโดยไม่คิดอะไร แต่สีหน้าของอาร์ตเรย์กลับหม่นหมองลงไป เธอเฝ้าอยากจะร้องหาพระเจ้าเหลือเกิน เธอรีบพูดเสริมต่อ

“เขาบอกว่าแทบไม่เหลือทิ้งไว้เลยใจคะ และถ้าปล่อยผมหน้าม้าลงมาแบบนี้ก็จะมองไม่เห็นแล้ว ไม่เป็นอะไรหรอกค่ะ!”

แต่ต่อให้เธอพูดด้วยน้ำเสียงสดใสขนาดไหนก็ไม่มีประโยชน์ต่อชายหนุ่มที่นั่งนิ่งกักริมฝีปากล่างแน่น

“...เท่าเป็นยังไงบ้าง”

“ยังไม่ค่อยมีแรงเท่าไร แต่ก็ค่อย ๆ ดีขึ้นค่ะ”

ข้อเท้าแตกละเอียด ต่อกกระดูกติดด้วยประสิทธิภาพของโพชั่น แต่ยังรองรับการเคลื่อนไหวที่ต้องรองรับน้ำหนักเหมือนอย่างแต่ก่อนไม่ได้ ดูเหมือนว่าเธอจะต้องพึ่งไม้เท้าไปอีกสักระยะ

แต่อย่างน้อยได้ขยับตัวแบบนี้บ้างก็ค่อยรู้สึกมีชีวิตขึ้นมาได้หน่อย การนอนนิ่งอยู่บนเตียงทำอะไรไม่ได้สักอย่าง ได้แต่อ่านหนังสือหรือไม่ก็กินข้าวที่มีคนเอามาให้ มันเป็นเรื่องที่ย่ำแย่มากจริง ๆ

“ยังบวมอยู่เลย”

“อ๊ะ! ะ...เรย์!”

หญิงสาวสะดุ้งตกใจลูกลึกลูกลน เมื่อจู่ ๆ อาร์ตเรย์ก็ยกเท้า เปลือยเปล่าของเธอลงเอาไว้บนอุ้งมือของเขาและขมวดคิ้วทำหน้า เคร่งเครียด การเผยเท้าให้ผู้ชายที่ชอบเห็นมันเป็นเรื่องที่น่าอายและ ขวยเขินมากกว่าที่คิดเอาไว้อยู่เหมือนกัน

ไม่รู้ว่าชายหนุ่มรู้ความรู้สึกของหญิงสาวบ้างหรือเปล่า อาร์ตเรย์สำรวจข้อเท้าข้างที่ได้รับความนิยมด้วยความระมัดระวัง รวกับกำลังดูงานฝีมือเครื่องแก้วที่แสนเปราะบาง

“น่าโมโหจริง ๆ”

อาร์ตเรย์พูดเสียงทุ้มต่ำในขณะที่มองดูเท้าเล็กที่วางอยู่บนมือ ของเขา

“อะไรหรอคะ”

หรือเท้าเธอจะมีกลิ่น? เอเลน่าเอ่ยถามเมื่อสังเกตเห็นไบน้ นีวของเขา

“หมายถึงพลังศักดิ์สิทธิ์ของเจ้าที่รักษาคนอื่นได้ดีเยี่ยม ขนาดนั้น แต่กลับรักษาตัวเองไม่ได้”

“อ่า...”

เอเลน่าได้แต่หัวเราะอย่างกระอักกระอ่วน ตลอดเวลาที่ได้แต่นอนนิ่งอยู่บนเตียง เธอเองก็คิดแบบนั้นไม่ใช่แค่ครั้งสองครั้งเหมือนกัน

“ทั้งพ่อของเจ้าที่บาดเจ็บสาหัส ทั้งภริยาเคนต์ออสเตรียที่กลิ้งตกจากบันไดจนอยู่ในอาการโคม่า ก็ยังรักษาได้อย่างยอดเยี่ยมแท้ ๆ”

ถึงแม้ทราบดีว่ามันไม่ใช่ความผิดของเอเลน่า แต่อาร์ดเธอก็ไม่อาจเก็บซ่อนความรู้สึกไม่พอใจเอาไว้ได้

ตลอดเวลาที่ผ่านมา เขาได้แต่กดดันแน่นเพราะความไร้ความสามารถของตนเอง ในระหว่างที่หญิงสาวต้องลำบากลำบากเพื่อที่จะขยับเท้าได้เพียงก้าว และลุกออกจากเตียง ทว่าไม่มีสิ่งใดที่เขาสามารถทำได้เลยสักอย่าง

“เหมือนนิสัยของเจ้าไม่มีผิด เอาแต่ช่วยคนอื่น แต่ไม่รู้จักดูแลตัวเองเสียบ้าง”

น้ำเสียงแงงอนคล้ายเด็กเล็ก ๆ ที่เอาแต่ใจตัวเอง แต่หญิงสาวรู้ดีว่าเขาแสดงภาพลักษณ์อ่อนคลาเช่นนี้แค่เฉพาะต่อหน้าเธอ

เท่านั้น ฮิวโก้ผู้มีชื่อเสียงว่าหน่านิ่งไร้ความรู้สึก ตอนที่เห็นอาร์ตเวิร์กปฏิบัติต่อเธอครั้งแรกยังตกใจมากเสียจนแทบล้มหายใจจนเกือบจะสลบไปเลยทีเดียว

เอเลน่าจ้างอาร์ตเวิร์กก่อนจะหลุดหัวเราะออกมา หญิงสาวยื่นมือข้างหนึ่งออกไปแตะใบหน้าของเขา

แสงสว่างจ้าพลันสาดส่องไปที่ชายหนุ่มอย่างอบอุ่น ชายหนุ่มรู้สึกได้ว่าหนทางยากลำบากที่เต็มไปด้วยอุปสรรคซึ่งรบกวนเขามาตั้งแต่เช้าจางหายไป เขามองเอเลน่าด้วยนัยน์ตาลึกซึ้ง

“ถึงแม้ร่างกายของฉันจะบาดเจ็บ แต่ยังช่วยรักษาเวลาเรย์บาดเจ็บได้ แบบนี้แล้วฉันก็พอใจนะคะ”

“เอเลน่า...”

ชายหนุ่มครางชื่อหญิงสาวเสียงแผ่วในขณะที่ก้มหน้าหนึ่ง จากนั้นก็พับหน้าลงไปบนหน้าตักของเอเลน่า คำพูดพึมพำด้วยเสียงอู้อี้ดังขึ้น

“รู้ได้ยังไงกันว่าข้าปวดหัว”

“หน้าผากยับย่น แถมยังเอาแต่ขมวดคิ้วอยู่บ่อย ๆ นี่คะ”

“เอเลน่า”

“ทำไมเหรอกะ”

“รัก”

คำพูดหอมหวานที่จู่ ๆ ก็ดังขึ้นมา ทำให้หญิงสาวเบิกตากว้าง แต่เพียงไม่นานก็ยิ้มแล้วตอบกลับไป

“ฉันก็เหมือนกันค่ะ”

“จริงหรือ”

“จริงแท้แน่นอนเลยคะ”

“ถ้าอย่างนั้น ไหนลองพูดซิ เจ้าคิดอะไรอยู่กันแน่ รู้สึกยังไงกันแน่”

“หมายความว่ายังไงคะ”

เอเลนามีสีหน้างุนงงไม่เข้าใจ แต่มันกลับสื่อออกไปไม่ถึงชายหนุ่ม

“กำลังทำหน้าอย่างกับจะร้องไห้ไม่ใช่เหรอก”

อาร์ตเรย์เงยหน้าขึ้นสบตาหญิงสาวราวกับจะมองทะลุเข้าไปข้างใน

“...ไม่มีอะไรจริง ๆ นะ”

แต่ชายหนุ่มกลับหรีดตาลงคล้ายว่าจะไม่พอใจในคำตอบนั้น

“ยังไม่คิดที่จะบอกกันอีกหรือ”

“...”

เอเลน่าไม่ได้พูดอะไรตอบกลับไป ยิ่งข้างในใจรู้สึกไม่สบายใจมากเท่าไร เธอก็ยิ่งตั้งใจให้มีคู่สุดใสมากขึ้นเท่านั้น คนอื่น ๆ เองก็ไม่เคยมีใครสังเกตเห็นแท้ ๆ

แต่ต่อให้อาร์ตเธียถามยังไง เธอก็บอกอะไรเขาไม่ได้อยู่ดี เธอจะพูดกับคนที่ทั้งรักเธอ และคอยโอบกอดเธออย่างหวงแหนแบบนี้ได้อย่างไร ว่าคุณมีโชคชะตาที่ต้องรักผู้หญิงคนอื่น ส่วนฉันก็กลัวว่าคุณจะทำตามโชคชะตาของคุณ กลัวว่าสุดท้ายมันจะเป็นไปตามที่ถูกกำหนดเอาไว้ กลัวจะทนไม่ได้ถ้าหากสุดท้ายแล้วคุณจะลืมฉันที่เป็นเพียงแค่ตัวประกอบที่ผ่านมาแล้วก็ผ่านไป แล้วหันไปตกหลุมรักโรสไลน์ที่เปล่งประกาย กลัวว่าสุดท้ายฉันจะถูกทิ้งเอาไว้ให้เหลือเพียงตัวคนเดียว

“ก็แค่เหนื่อยเพราะซ้อมใช้ไม้ค้ำตลอดทั้งวันเท่านั้นเองค่ะ”

สุดท้ายเอเลน่าจึงยิ้มออกไปเล็กน้อย

“...ข้าเชื่อว่าเมื่อถึงเวลาเจ้าจะเล่าให้ข้าฟัง แล้วจะรอคอยวันนั้นนะ”

โล่งอกที่อาร์ดเรย์ไม่ได้บเร้าอะไรเพิ่ม ชายหนุ่มประทับริมฝีปากลงบนหน้าผากกลมมนของหญิงสาว ก่อนจะปลีกตัวเดินไปยังราวแขวนเสื้อผ้าที่ถูกวางเอาไว้อยู่มุมหนึ่งของห้อง พลังปลดกระดุม ดูเหมือนตั้งใจจะเปลี่ยนเป็นเสื้อผ้าที่สบายตัวมากกว่านี้

ถ้าจะให้อธิบายชีวิตที่อาศัยอยู่ด้วยกันแบบแปลก ๆ ระหว่างเธอกับเขาในตอนนี้อีกคือ ห้องที่มีเตียงซึ่งเอเลน่าใช้พักฟื้นนั้น เดิมทีเป็นห้องนอนของอาร์ดเรย์ ส่วนพื้นที่ที่เธอกับเขากำลังสนทนากันอยู่นี้เป็นห้องที่คล้าย ๆ ห้องนั่งเล่น

แทนที่อาร์ดเรย์จะไปใช้ห้องอื่น ซึ่งในวังแห่งสุริยันที่แสนกว้างใหญ่ก็มีห้องว่างเหลือเฟือ ชายหนุ่มจัดการเก็บข้าวของมุมหนึ่งของห้องนั่งเล่นและวางเตียงไว้แทนที่ ทำให้จู้ ๆ ก็ต้องมาใช้ชีวิตร่วมกันที่ดูแล้วก็ไม่ใช่การอาศัยร่วมกันจริง ๆ โดยมีเพียงแค่กำแพงขวางกั้นเท่านั้น

“เรย์ มีอะไรอยากจะบอกมาตั้งนานแล้วค่ะ”

“อะไรหรือ”

“ตอนนี้ฉันก็ดีขึ้นมากแล้ว เพราะฉะนั้นย้ายกลับไปห้องนอนของฉันที่วังแห่งรุ่งอรุณก็...เฮ้อ!”

สาเหตุที่ทำให้เธอเล่นาหยุดพูด สดุดมหายใจดังเอือก เพราะเธอเห็นแผ่นหลังเปลือยเปล่าของอาร์ตเวิร์ที่กำลังถอดเสื้อเชื้ตออกอย่างเป็นธรรมชาติมาก

เธอเล่นาสะดุ้งตกใจรีบหันหน้าหนี พร้อมเบนสายตาไปมองเพดานสูงแทน หัวใจเต้นโครมครามจนควบคุมไม่ได้ กล้ามเนื้อแผ่นหลังกว้างของเขามันช่างแสนจะเพอร์เฟ็กต์จนไม่รู้ว่ามีมนุษย์หรือรูปปั้นกันแน่

“พะ...เพราะงั้น จะให้ฉันยี้ดเตี๋ยของเรย์ต่อไปมันก็ยังไม่... อยู่... มาริอันบอกว่าเริ่มมีข่าวลือแพร่ไปทั่วพระราชวังแล้วด้วยค่ะ ว่ามีผู้หญิงอาศัยอยู่ในวังแห่งสุริยันนะค่ะ”

คำพูดไม่มีชา ข่าวลือในพระราชวังนั้น เพียงแค่ไม่ถึงเศษหนึ่งส่วนสี่ของวันก็วิ่งไปทั่ววังกว่ายี่สิบรอบแล้ว อีกอย่าง วันที่เธอเล่นาถูกพามาที่นี่ องค์จักรพรรดิถึงขนาดพาอัศวินไปรับมาด้วยตัวพระองค์เอง แถมยังควบคุมม้าห้อยตะบิ้งวิ่งเต็มสปีดเข้าเมืองอวารอน โลงออกไปที่ทุกคนกำลังให้ความสนใจอยู่กับเรื่องการกบฏ แต่ถ้าปล่อยให้เวลาผ่านไป บางทีข่าวลืออาจจะแพร่ออกไปถึงนอกวังเลยก็ได้

“ห้องที่เคยใช้ที่วังแห่งรุ่งอรุณเมื่อก่อนเองก็ยังคงอยู่แบบนั้น เพราะฉะนั้น...”

เอลน่าเผลอหันหน้าไปทางทิศที่อาร์ดเรย์อยู่โดยไม่ได้คิดอะไร ทำให้ลืมเนื้อหาที่จะพูดต่อจากนั้นเสียสนิท

“คะ...คือแบบ...”

ไม่ใช่เพียงแค่คำพูดที่กำลังพูดอยู่เท่านั้น คำพูดที่จะพูดออกมาต่อจากนั้นเองก็ไม่ยอมหลุดออกมาจากปากได้อย่างที่ใจอยากเป็นเพราะอาร์ดเรย์กำลังยืนอยู่ตรงหน้าโซฟาที่เธอนั่งอยู่ แถมกำลังก้มหน้ามองเธออยู่ด้วย

นัยน์ตาของเอลน่าค่อย ๆ เลื่อนต่ำลงจากใบหน้าของอาร์ดเรย์ที่กำลังขมวดคิ้วแน่น เธอมองเห็นลำคอ เห็นกระดูกไหปลาร้าโค้งเว้าชัดเจน และ...ผิวเนื้อเปล่าเปลือยจนเห็นกล้ามเนื้อแน่นตึงบนหน้าอกกว้างนั้นยังไม่ใช่สิ่งสุดท้ายที่เห็น และในที่สุดเมื่อซิกซ์แพ็คบริเวณกล้ามเนื้อหน้าท้องปรากฏเข้าสู่ห้วงสายตาทะลุถึงสาวกึ่งรับหันสายตาทลบด้วยความรวดเร็ว

แต่ส่วนบนของอาร์ดเรย์ที่ถอดเสื้อผ้าออกมันยังคงลอยเด่นอยู่กลางอากาศตรงหน้า เหมือนสลักเข้าไปในหัวสมองไปแล้ว

“ทำไม”

ชายหนุ่มซึ่งยืนอยู่ใกล้ ๆ โนม์กายลงมาเสียจนใกล้มาก มือของเขาว่างค้ำอยู่บนพนักพิงหลังของโซฟาส่งเสียงดังเอี๊ยด

“ถึงได้อยากย้ายห้องไปที่อื่นล่ะ”

“มะ...เมื่อครูนี้อีกบอกแล้วไม่ใช่หรอคะ ในวังมีข่าวลือ...”

ฮู่ว สั้นไปหมดแล้ว เธอรู้สึกได้ถึงอุณหภูมิอุ่นร้อนจากอาร์ตเธียที่ไม่ได้สวมเสื้อผ่านทางผิวหนังจนรู้สึกร้อนรุ่มไปหมด เธอเผลอสุดลมหายใจเข้าลึก เพื่อที่จะแสร้งทำเป็นไม่ได้รู้สึกอะไรให้มากที่สุด

“ถ้ามีข่าวลือแบบนั้นออกไป มันจะไม่ดีต่อเรย์ไม่ใช่หรอคะ”

เขาเป็นจักรพรรดิ แต่ก็แตกต่างจากจักรพรรดิพระองค์อื่นที่มักจะมีคู่หมั้นตั้งแต่เด็ก และแต่งงานกันเมื่อบรรลุนิติภาวะเป็นผู้ใหญ่เต็มตัว และแม้ว่าเวลานี้ตำแหน่งข้างกายของเขายังคงว่างอยู่แต่ถึงอย่างนั้นชายหนุ่มก็ไม่เคยไปหว่านเสน่ห์ใส่ใครที่ไหนไปทั่วอดีตของเขาชาวสะอาดเสียจนเหมือนกระดาศเปล่า เพราะอย่างนั้นมันถึงยิ่งเป็นปัญหาใหญ่

“ถ้ามีอะไรผิดพลาดขึ้นมา มันอาจจะเกิดเรื่องจนกลืนไม่เข้าคายไม่ออกก็ได้นะคะ”

อีกอย่าง เธอยังเป็นลูกสาวของตระกูลเคานต์วินเทอร์ฮิลล์ที่
ช่วงนี้กำลังถูกผู้คนพูดถึงไปทั่ว แอมยังมาพักอยู่ในห้องบรรทมของ
องค์จักรพรรดิแบบนี้ ขาวลือจึงยิ่งแพร่ออกไปไวเหมือนติดปีก

“กลัวว่าจะมีขาวลืออะไรเทือกนั้นกับข้าอย่างนั้นหรือ”

เสียงของชายหนุ่มตอนพูดว่า ‘อะไรเทือกนั้น’ ทำให้ถึงได้แน่นย้ำ
และหนักแน่นขนาดนี้กัน เอเลน่าเกือบจะส่งเสียง ‘อึก’ ออกไปโดย
ไม่รู้ตัว

“จะ...จะเป็นยังไงก็ 모르นี่นา...”

“อะไร”

คำพูดที่หญิงสาวพูดพลางหลบสายตาไปด้านข้าง ทำให้
อาร์ตเรย์เอ่ยถามน้ำเสียงคล้ายคำถาม

“เรื่องของมนุษย์เรา จะกลายเป็นยังไงก็ 모르ได้ไม่ใช่หรอ
คะ”

เอเลน่านึกถึงโรสไลน์ขึ้นมาอีกรอบ ในสถานการณ์อย่างตอนนี้ที่
เธอไม่อาจรู้ได้ว่าต่อไปในอนาคตจะเกิดเรื่องอะไรขึ้นบ้าง การปล่อย
ให้มีขาวลือแพร่ต่อไปนั้นคิดอย่างไรก็ไม่ใช่ว่าเรื่องดี หญิงสาวหันหน้า

ไปทางซ้ายหนุ่ม ตั้งใจจะพูดออกไปแบบนั้น แต่ก็มีอะไรบางอย่างขวางปากของเธอเอาไว้

“อึ๊ป!”

มันคือริมฝีปากของเขา ชายหนุ่มเอียงคอเผยให้เห็นสันกรามคมชัด เคลื่อนกายเข้าหาโดยไม่เว้นช่องว่างเลยแม้แต่ิน้อย

มันแตกต่างจากจูบอันแสนอ่อนโยนและอบอุ่น มันทั้งหยาบโชน ทั้งยังเร้าร้อนกว่านั้นมาก เรียวลื่นเกี่ยวกระหวัดโดยไร้ซึ่งความลังเล ทำให้น้ำลายขึ้นและผสมปนเปกันไปหมด

ความคิดในหัวล่องลอยไปไกล ร่างกายที่ตกใจจนแข็งเกร็งในตอนแรกเองก็ค่อย ๆ คลายตัวโอนอ่อน มือของชายหนุ่มรองรับหลังคอของเธอเอาไว้ อุณหภูมิร่างกายของชายหนุ่มที่รู้สึกได้ผ่านปลายนิ้วของเขาทำให้รู้สึกเหมือนร่างกายจะละลาย เรียวลื่นแทรกผ่านไล่ตามไรรพินเข้าหาไม่หยุด ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าไม่อาจเข้าไปใกล้ได้มากกว่านั้น แต่เขาก็ยังไม่รู้สึกไม่พอ

เอเลน่ายกแขนขึ้นโอบรอบคอของเขา การตอบรับอย่างกระตือรือร้นของหญิงสาวทำให้อาร์ดเรย์รู้สึกได้ว่าร่างกายของเขา

พลันรู้สึกแข็งเกร็งขึ้นมา เสียงครางทุ่มต่ำของชายหนุ่มถูกริมฝีปาก
ของหญิงสาวดูดกลืนมันลงไป

ร่างกายของเธอน่าถูกกักขังเอาไว้ตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่อาจทราบ
ได้ ท่อนขาเกร็งทั้งสองข้างยึดที่จนทำให้ขาของเธอขยับเขยื้อนไม่ได้
ในขณะที่จูบดำเนินต่อไปอย่างลึกซึ้ง จากท่ายืนก็กลายเป็นแนบชิด
กันจนแทบจะฝังกายลงบนโซฟาตัวนุ่ม

“แฮก แฮก แฮก...”

ในที่สุดจูบก็จบลง หญิงสาวจึงรีบสูดอากาศเข้าปอด ไม่ได้มี
เพียงแค่ใบหน้าเท่านั้นที่ขึ้นสีแดงก่ำขึ้นมา แม้แต่บริเวณไหปลาร้า
เองก็ถูกย้อมไปด้วยสีชมพูดูน่ารักน่าชัง ชายหนุ่มมองภาพตรงหน้า
อยู่ชั่วครู่ราวกับต้องมนตร์สะกด ก่อนเอ่ยถาม

“แบบนี้แล้วยังไม่รู้อีกหรือว่าจะเป็นยังไง”

ชายหนุ่มเองก็หายใจไม่ทัน เสียงที่พูดประโยคนั้นออกมา
มันเว้นช่วงติดขัดจนฟังไม่ชัด

“ฉันชอบเธอก็จริง แต่...รู้อย่างไรมันก็ไม่เปลี่ยนแปลง แต่ว่า...”

เธอมั่นใจในหัวใจของตัวเอง และรู้ว่าอาร์ตเธอก็ไม่ใช่
ผู้ชายที่จะเปลี่ยนใจไปได้ง่าย ๆ เช่นกัน แต่ความรู้สึกไม่สบายใจที่

อธิบายไม่ได้มันเอาแต่ทรมานเธอไม่หยุด ความหวาดกลัวว่า
ความสุขนี้จะจบลงเมื่อไหร่ก็ไม่วันทันทีที่เธอเริ่มรู้สึกเข้าใจ

“ไม่เข้าใจซ้ำสินะ”

“เปล่าค่ะ! ไม่ใช่แบบนั้นนะคะ!”

เอเลน่าตะโกน แต่เพียงไม่นานก็กัดริมฝีปากล่างปิดปากแน่น
มันเป็นไปไม่ได้เลยที่จะแสดงสีหน้าให้แตกต่างกันกับความรู้สึก
อัดอั้นข้างในใจ

ชายหนุ่มใช้นิ้วโป้งลูบไล้ริมฝีปากแดงสดที่ถูกพันขบกัด
เขากอบกุ่มมือข้างหนึ่งของหญิงสาวเอาไว้ และรั้งมันเข้าหาใบหน้า
ของตัวเองทั้งแบบนั้น เอเลนารู้สึกได้ถึงผิวเรียบได้รูปกับผิวเนื้อของ
เขาผ่านปลายนิ้ว

“เอเลน่า มองซ้ำ”

“เรย์...”

“คิดว่าซ้ำจะมองผู้หญิงคนอื่นที่ไม่ใช่เจ้าด้วยนัยน์ตาแบบนี้
อย่างนั้นหรือ”

นัยน์ตาสีน้ำเงินเข้มทั้งสองข้างของชายหนุ่มที่กระซิบเสียงแผ่ว
เช่นนั้นส่องประกายภายใต้แสงไฟอบอุ่น เขามองแต่เธอโดยไม่มี
ความหวั่นไหวใด ๆ เลยแม้แต่น้อย

อาร์ตเรย์ดึงมือของหญิงสาวเข้าหาอย่างช้า ๆ ประทับริมฝีปาก
ลงไปบนหลังมือ ก่อนที่ครั้งนี้ชายหนุ่มจะดึงมันเข้าสัมผัสหน้าอกของ
ตน เธอรู้สึกได้ถึงหัวใจของเขาที่เต้นกระหน่ำอยู่ภายใต้ผิวหนัง
เปล่าเปลือยที่ไม่ได้สวมสิ่งใด

“คิดว่าหัวใจของข้าจะเต้นเช่นนี้ต่อผู้หญิงคนอื่นอย่างนั้นหรือ”

หัวใจที่สูบฉีดเลือดอุ่นร้อนทุกช่วงจังหวะนั้นเต้นรัวด้วย
ความเร็วพอ ๆ กันกับหัวใจของเอลένα ถ่ายทอดตัวตนของมัน
ออกไป

“เจ้าพูดมันออกมาจากปากของเจ้าเองใช่ไหม ที่บอกว่าข้าคนที่
เจ้าเคยเห็นจากไกล ๆ ก่อนหน้าที่เราจะพบกันมัน ‘ดูเหมือนไม่ใช่คน’
คำพูดของเจ้าถูกต้องแล้ว ก่อนที่จะได้พบเจ้า ข้ายังไม่ใช่มนุษย์”

คนอย่างเขาที่หัวใจว่างเปล่าไร้ความรู้สึก คนอย่างเขาที่ไม่เคย
มอบหรือได้รับความรักจากใคร ทั้งยังไม่ว่าชีวิตที่ดำเนินเรื่อยมานั้น

มันขาดอะไรบางอย่างไป ทำไมถึงได้กลายเป็นผู้เป็นคนอย่างคนอื่นเขาได้แบบนี้

อาร์ตเรย์โอบกอดเอเลน่าอย่างหวงแหน สิ่งที่ถูกหึงตัวเล็กและอบอุ่นคนนี้ทำให้เขาตามหากลับคืนมาได้มันไม่ใช่สิ่งอื่นใด

“เจ้าเป็นคนทำให้ข้าได้หัวใจคืนมา ดังนั้นสิ่งที่กำลังเต้นอยู่ข้างในนี้มันเป็นของเจ้า ชีวิตของข้าเป็นของเจ้าแต่เพียงผู้เดียว”

เอเลนารู้สึกได้น้ำตากำลังไหลอาบแก้มของเธอ

“ฉันไม่ได้คิดว่าเรย์ไม่รักฉันนะคะ ไม่ได้ไม่เชื่อใจเรย์ด้วยค่ะ”

แต่ความกลัวมันยังคงหลงเหลืออยู่ ถึงแม้ว่าผู้ชายคนนี้จะรักเธอมากขนาดนี้ แต่บางทีอาจจะมียะไรบางอย่างที่ทำให้เธอไม่อาจอยู่ข้างกายคนคนนี้ได้อีกต่อไป อาจจะมีอะไรบางอย่างเกิดขึ้นในรูปแบบที่ในตอนนี้อะไรก็ไม่ได้เป็นได้ไม่ใช่เธอ

เพราะอย่างนั้นถึงได้รู้สึกโกรธเคือง ทำไมในตอนที่เราควรจะมีความสุข ก็ยังต้องรู้สึกกังวลแบบนี้ด้วย จะบอกว่าเธอใจโลเลก็ได้

เรื่องที่ไม่อาจคาดการณ์ได้ เรื่องที่ไม่อาจชัดเจนได้ แต่การจะหวาดกลัวทุกสิ่งและปล่อยทุกอย่างไป มันก็เป็นเรื่องโง่ ๆ ไม่ใช่เธอ

ไม่ว่าอนาคตจะเป็นยังไง ตอนนี้คนที่อาร์ดเรย์รักก็คือเธอ
 เขาเป็นของเธอ ตอนนี้ วินาทีนี้ เธอจะไม่ปล่อยให้ความกลัว
 มารบกวนช่วงเวลาที่สามารถมีความสุขที่สุดในชีวิตของเธอ

“เพราะฉะนั้นตอนนี้ฉันอยากจะสนุกกับความสนุกนี้ตามใจอยาก
 อยากจะมีความสุขกับความรักของเรย์ค่ะ”

เอเลน่าประสานนิ้วของตัวเองเข้ากับนิ้วของอาร์ดเรย์ที่ละนิ้ว
 มือของทั้งคู่จับประสานได้พอดีราวกับเป็นคู่กันมาตั้งแต่แรก
 เธออยากจะมีใจในความรู้สึกของเธอ ต้องการอะไรบางอย่างที่จะ
 ช่วยทำให้รู้สึกแน่ใจจนลบความไม่สบายใจที่ไม่อาจทราบได้นี้
 ออกไป

“รักนะคะ”

เอเลน่ามองสบตานัยน์ตาของชายหนุ่มที่อยู่ตรงหน้าจมูกใน
 ขณะที่ยิ้มพุดขึ้น แต่ครั้งนี้เธอไม่ได้ยินคำตอบของอาร์ดเรย์ กลับกัน
 นัยน์ตาแฝงไปด้วยความเร่าร้อนของเขากำลังมองสบตาเธออยู่

ก่อนที่จะแทรกมือเข้าไปใต้เสื้อของเธอ และอุ้มเธอขึ้น

“วะ...เรย์?”

นี่มันสถานการณ์อะไรกันล่ะเนี่ย เธอหลุดจากไปเวียนมาเกินไป หรือไง เอเลน่าสับสนไปชั่วครู่ ก่อนที่จะรู้ตัวว่าทิศทางที่ชายหนุ่ม มุ่งหน้าไปนั่นคือห้องนอน จึงส่งเสียงร้อง ‘เอือก’ พลังหันขวับไป มองหน้าเขา

‘หรือว่าวันนี้? ในที่สุดก็?’

เอเลน่าแอบเงยหน้าขึ้นเล็กน้อยเมื่อรู้สึกคาดหวังอะไรแบบนั้น หรือว่าคืนนี้จะกลายเป็นวันที่ต้องถูกจารึกเอาไว้ในประวัติศาสตร์ ของพวกเรา! ถึงแม้มันจะเป็นเรื่องที่เราต้องการมาโดยตลอด แต่พอ มันกำลังจะเกิดขึ้นจริง ๆ ก็ทำให้เริ่มรู้สึกตื่นเต้นน้อย ๆ อยู่ เหมือนกัน และก็เริ่มนึกถึงความกังวลต่าง ๆ นานาในความเป็นจริง ขึ้นมา วันนี้เธอสระผมหรือยังนะ ยังไงอาบน้ำหน่อยน่าจะดีกว่า ไม่รู้ว่าชุดชั้นในเธอใส่แบบไหนอยู่

ในระหว่างที่กำลังกังวลเรื่องโน้นเรื่องนี้ จู่ ๆ เธอก็ถูกวางลงบน เตียงนอนเรียบร้อย

“ระ...เรย์ คือว่า...”

ทำยังไงถึงจะพูดออกไปว่า ‘อยากอาบน้ำก่อน’ โดยไม่ทำลาย บรรยากาศกันนะ

เอเลน่าเปิดปากอย่างระมัดระวัง แต่ชายหนุ่มกลับห้ามผ้าให้
อย่างเรียบร้อยจนถึงใต้คาง ก่อนจะเอ่ยพูด

“รีบ ๆ นอนเถอะ เดี่ยวข้าปิดไฟแล้วจะออกไป”

“...อะไรนะคะ”

“นอนเถอะ ๆ พรุ่งนี้คงจะยุ่งน่าดู”

ชายหนุ่มทิ้งคำพูดเอาไว้แบบนั้น แล้วก็ออกไปจากห้องนอน
โดยไม่แม้แต่จะหันหลังกลับมามอง ข้าร้ายไปกว่านั้น ตอนเดิน
ออกไปยังช่วยปิดไฟให้ตามที่บอก พร้อมปิดประตูให้เรียบร้อยเลย
อีกด้วย

จนถึงเมื่อครู่นี้เธอยังติดำกับอุณหภูมิร่างกายของเขาที่เธออยู่
ในอ้อมกอดของเธออยู่เลย จู่ ๆ กลับกลายเป็นว่าเอเลน่าถูกทิ้งเอาไว้
ตามลำพังอยู่บนเตียงนอนเย็นเฉียบ หญิงสาวได้แต่เงยหน้า
เหม่อมองเพดานมืดสลัว ความรู้สึกที่บรรยายออกมาเป็นคำพูด
ไม่ถูกตีตีขึ้นขึ้นมา

“อะไรกันเนี่ย”

นัยน์ตากลมโตกะพริบพริบ ๆ มันไม่ใช่ไฟที่จะดับได้ง่าย ๆ มันเป็นแบบนั้นชัด ๆ เอเลน่ายังจำแววตาเร้าร้อนของชายหนุ่มได้ จึงยังคงไม่อาจเข้าใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้

“อีกอย่าง ที่บอกว่าพรุ่งนี้จะยุ่งนั้นหมายความว่ายังไงกันแน่”

เปิดประตูบานนั้นออกไปถามอีกครั้งดูมันตอนนี้เลยดีมั้ย เอเลน่าหยัดกายลุกขึ้นจากเตียงไปแล้วครึ่งตัว แต่เธอก็ส่ายหน้า ก่อนที่เพียงไม่นานจะตัดสินใจอมแพ้

ไม้ค้ำอยู่ข้างนอก ประตูอยู่ไกลขนาดนั้น คงได้แต่กระโดด เหยง ๆ หรือไม่ก็คลานเลื้อยไปเท่านั้นแหละ และเธอจะไม่ยอมให้เขา เห็นสภาพของเธอแบบนั้นเด็ดขาด

ราวกับเด็กน้อยที่อยากเล่นต่อตามใจอยาก แต่จู้ ๆ ก็ดันโดนอุ้ม มานอนที่เตียง สุดท้ายเอเลนาก็ได้แต่นอนพลิกตัวไปมาอยู่ครู่ใหญ่ จนกระทั่งพระจันทร์ลอยเด่นเป็นสง่าเริ่มคล้อยต่ำถึงได้หลับไป

เช้าวันต่อมามีเพียงความสุข แตกต่างจากคำพูดที่อาร์ตเรย์ โยนทิ้งท้ายเอาไว้ราวกับเป็นคำประกาศศึกโดยสิ้นเชิง กินอาหารเช้า

แบบง่าย ๆ ที่มารีอั้นยกมาให้ ตี๋มชา ทานของว่าง พักผ่อน อาบแสงแดดอบอุ่น

‘หมายถึงจะเกิดขึ้นตอนเย็นหรือเปล่า’

เอเลน่าเอียงคอด้วยความงุนงง อย่างไรก็ตามก็เป็นช่วงวิกฤต ดังนั้นถึงจะไม่ได้เห็นหน้าเขาก็ไม่ได้รู้สึกผิดหวังอะไรมากนัก แต่เธอก็รู้สึกสงสัยในความหมายของคำพูดที่ชายหนุ่มพูดทิ้งท้ายไว้เมื่อวาน

และในตอนนั้นเอง มารีอั้นก็เอ่ยเสนอแนะให้แก่เอเลน่าที่ตั้งใจจะเปิดหนังสืออ่านด้วยความเคยชิน

“คุณหนู หวีผมให้มั้ยคะ”

“ผมเหรอคะ”

แม้จะรู้สึกงุนงงกับข้อเสนอที่ไม่มีปี่มีขลุ่ยเล็กน้อย แต่เพียงครู่เดียวเอเลน่าก็พยักหน้า ในโลกนี้ปกติแล้วเวลาทั้งวันส่วนใหญ่ของพวกเขาผู้หญิงชั้นสูงก็ใช้ไปกับการเสริมความงามอยู่แล้ว เพราะพวกเขาก็ถือว่าเส้นผมเป็นประกายงามมันเป็นเรื่องที่สำคัญมาก จึงใส่ใจและทุ่มเทใช้เวลาหวีมันเป็นเวลานาน

แต่มารีอันซึ่งรู้ดีว่าปกติแล้วถ้าหากไม่ได้ออกไปพบใครหรือ
ออกไปข้างนอก เธอเล่าไม่แม้แต่จะนั่งหน้าโต๊ะเครื่องแป้งด้วยซ้ำ
การที่มารีอันเสนอแบบนี้จึงถือว่าอยู่นอกเหนือความคาดหมาย

“บางทีเปลี่ยนบรรยากาศบ้างก็ดีนะคะ”

“อืม อย่างนั้นก็ได้ค่ะ”

ถึงอย่างไรเธอก็ไม่ได้มีเรื่องอื่นให้ทำอยู่แล้ว ส่วนคนที่ต้อง
ลำบากหิวผมก็เป็นมารีอันไม่ใช่เธอด้วย เธอเล่านั่งหน้าโต๊ะ
เครื่องแป้งด้วยความรู้สึกขอบคุณ ในที่สุดมารีอันก็หยิบหัวขึ้นมา
ก่อนจะเริ่มช่วยหิวผมให้

แต่มันกลับไม่จบแค่การหิวผมง่าย ๆ หลังจากทีหิวจนผมเงา
เหมือนทำจากเส้นไหมเงินละลาย ก็ถูกเปียให้ด้วยอย่างประณีต
มารีอันมีฝีมือมากพอตัว ใช้เวลาเพียงไม่นานก็ได้ผมเปียมาประดับ
ศีรษะอย่างงดงามราวกับมงกุฎ

“ว้าว เมรีเหมือนเป็นผู้รอบรู้เลยนะคะ ไม่มีอะไรที่ทำไม่ได้เลย!”

“ชมเกินไปแล้วค่ะคุณหนู ไหน ๆ ก็แต่งแบบนี้แล้ว อากาศก็ดี
ด้วย ออกไปเที่ยวที่หอสมุดหน่อยเป็นไงคะ”

“อุตส่าห์ทำให้ขนาดนี้ ถ้าไม่ทำอะไรเลยก็คงยังงี้ อยู่นี่ ใช่มั้ยคะ? ดีค่ะ ไปกัน! อ๊ะ ว่าแต่ใช้ไม้ค้ำเดินไปถึงที่นั่นมันจะไม่ไกลไปหน่อยเหรอคะ”

ต่อให้เคลื่อนไหวโดยนั่งรถม้าไป แต่ข้างในตัวอาคารก็ต้องใช้ไม้ค้ำเดินไปมาอยู่ดี ทำให้จู้ ๆ ก็รู้สึกกลัวขึ้นมา มาริอันยิ้มอย่างมีเสน่ห์ในขณะที่มองเอเลน่าที่เป็นเช่นนั้น

“รับความช่วยเหลือบ้างก็ได้ไม่ใช่เหรอคะ เปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วก็ออกเดินทางกันเลยเถอะค่ะ”

ท่าทางมาริอันดูร่าร้อนชอบกล แต่พอคิดว่าได้ออกไปรับลมสดอากาศหลังจากที่อุดอู้ยู่เสียนาน เอเลน่าก็ตื่นเต้นยิ้มว่า ก่อนจะพยักหน้าอย่างแข็งขัน

เอเลน่าสวมเดรสบางเบาสีขาวผสมทองตามที่มาริอันช่วยเหลือให้ เธอขยับตัวยืดเส้นยืดสาย ออกกำลังกายเตรียมตัวก่อนจะต้องใช้แรงยันไม้ค้ำ

“ไม่จำเป็นต้องทำถึงขนาดนั้นก็ได้...”

“คะ? ว่าจะไรนะคะ เมรี”

“ไม่มีอะไรหรอกค่ะ ออกไปกันเลยเถอะค่ะ”

“ทราบแล้วค่ะ”

เอเลน่าจับไม้เท้า เดินออกไปนอกห้องอย่างกล้าหาญ

“เตรียมพร้อมเสร็จเรียบร้อยแล้วหรือ”

และทันทีที่ออกมาจากห้องก็แข็งทื่อทั้งตัว เพราะภาพของ อาร์ตเรย์ที่ลุกขึ้นจากที่นั่งหลังจากที่กำลังรอคอยเธออยู่

“เรย์ ทำไมอยู่ที่นี่เวลานี้.....”

“เมื่อวานบอกแล้วไม่ใช่หรือว่าให้รีบนอน เพราะวันนี้เป็นวันที่ยุ่งมาก”

อาร์ตเรย์ที่เอ่ยพูดแบบนั้นพลางยิ้มแยม วันนี้ดูเปล่งประกาย เสียยิ่งกว่าที่เคย

“ตะ...แต่ว่ายุ่งอยู่ไม่ใช่หรอ...”

ใบหน้าของเอเลน่าที่กำลังพูดพึมพำ ค่อย ๆ แดงเรื่อขึ้นต่อหน้าเขา

‘วันนี้ทำไมถึงได้หล่อขนาดนี้เนี่ย!’

เพราะได้พบกันในภาพลักษณ์ที่คาดไม่ถึงหรือเปล่านะ หัวใจถึงได้เต้นตึกตักจนควบคุมเอาไว้ไม่อยู่แบบนี้

แทนชุดสีดำที่มักจะสวมใส่อยู่เป็นประจำ วันนี้อาร์ดเรย์อยู่ในชุดไปรเวทสบาย ๆ ยังคงสวมผ้าคลุมปกปิดลายสัญลักษณ์ราชสีห์ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ขององค์จักรพรรดิอยู่เหมือนเคย แต่มันเป็นสีครีมไม่ใช่สีดำ จึงทำให้บรรยากาศดูสดใสขึ้นมาก

“เห็นแบบนี้แล้วดูเหมือนว่าชุดของพวกเขา...จะคล้ายกันนะคะ?”

เดรสสีขาวมสทองที่หญิงสาวสวมใส่อยู่ กับเสื้อผ้าสีครีมอ่อนที่ชายหนุ่มใส่ มันดูคล้ายกันมากเสียจนราวกับตัดเย็บขึ้นมาเพื่อเป็นคู่กันอยู่แล้วตั้งแต่แรก เอลน่าหันกลับไปมองมารีอัน แต่นางออกไปรอทุกคนอยู่นอกประตูเรียบร้อยแล้ว

“ถ้าอย่างนั้นพวกเราไปที่อื่นที่ไม่ใช่หอสมุดกันเถอะคะ”

“อย่างเช่น?”

“ก็แถว ๆ ลานฝึกวังหลังที่ไปบ่อย ๆ สวนของวังแห่งรุ่งอรุณก็ดีนะคะ อืม มีที่ไหนอีกนะ...”

พอรู้จักพร้อมของสถานที่เหล่านั้น อาร์ดเรย์ก็ส่ายหน้าปฏิเสธอย่างหนักแน่น

“ได้ยืนยันว่ามีหนังสือที่ต้องเอาไปคืนอยู่พอดี งั้นก็ไปหอสุมุดกันเถอะ เวลาประมาณนี้ที่หอสุมุดคนคงเยอะน่าดูเลยสินะ ข้าพูดถูกมั๊ย ฮิวโก้?”

“พะยะค่ะ ฝ่าบาท เป็นช่วงเวลาที่ยากที่สุดพะยะค่ะ”

“ดีมาก ไปกันเถอะ”

อาร์ตเรย์ถามย้ำกับฮิวโก้เป็นการยืนยันอีกครั้ง ดูแล้วภูมิอกภูมิใจชอบกล

ไม่นานหลังจากนั้น หน้าหอสุมุดประจำพระราชวัง

หอสุมุดประจำพระราชวังเต็มไปด้วยผู้คนที่แหวะเวียนมาใช้งานเหมือนอย่างฮิวโก้กล่าว สถานที่แห่งนี้อาจจะเป็นหอสุมุดของราชวงศ์ แต่คนมีฐานะอย่างพวกชนชั้นสูงหรือบัณฑิตนั้น ขอเพียงแค่ผ่านขั้นตอนการลงทะเบียนที่ไม่ได้ยุ่งยากอะไร ก็สามารถใช้งานสถานที่แห่งนี้ได้ทันที

สถานที่แห่งนี้ไม่ได้มีแต่ภายในเท่านั้นที่แสดงให้เห็นถึงอำนาจและความมั่งคั่งของราชวงศ์อิเพร็นผู้ยิ่งใหญ่ ภายนอกเองก็มีสวน

อันแสนงดงามซึ่งกลายเป็นสถานที่ที่มีชื่อเสียงโด่งดังสำหรับการเดทของหนุ่มสาว

โดยเฉพาะวันที่อากาศอบอุ่นและสดใสอย่างวันนี้ ผู้คนจึงแวะมายังหอสมุดมากเป็นพิเศษ แต่ไม่รู้ทำไม คนมากมายเหล่านั้นกลับไม่เข้าไปข้างในหอสมุด แต่กลับรวมตัวกันอยู่อย่างเนืองแน่นข้างนอกแทน

“จู่ ๆ ก็สั่งให้ออกมาจากหอสมุดเนี่ยนะ นี่มันเรื่องอะไรกัน”

“นั่นสิ เรื่องแบบนี้เป็นครั้งแรกเลยนะ”

“คงจะมีการตรวจประจำปีนั่นแหละ วันนี้เราออกไปเที่ยวถนนหลักกันเร็วหน่อยก็ได้”

หลายคนทนเบื่อหน่ายไม่ไหวจึงตัดสินใจที่จะเดินออกไปนอกพระราชวังแทน แต่แล้วในตอนนั้นเอง

“ขบวนนั้นมันอะไรนะ”

ขบวนของเหล่าอัศวินขี่ม้าอารักขาชนาบหน้าหลังรถม้าคนหนึ่งกำลังเคลื่อนขบวนเข้ามา ก่อให้เกิดความโกลาหล

“หรือว่าจะมีเรื่องอะไรหรือเปล่า”

“สัญลักษณ์นั้นมันของกองกำลังอัศวินส่วนพระองค์ชัด ๆ คนที่นั่งอยู่ข้างในรถม้าเป็นใครกันแน่ ถึงได้มีการอารักขาแน่นหนาขนาดนั้น”

เหล่าชนชั้นสูงรุ่นเยาว์ต่างก็เบิกตากว้าง คอยเฝ้าคอยถามองโดยไม่อาจเก็บซ่อนความอยากรู้อยากเห็นเอาไว้ได้ คนที่แหวะเวียนมาที่หอสมุดประจำพระราชวังเป็นประจำเองก็เพิ่งเคยเห็นขบวนแบบนี้เป็นครั้งแรกเช่นกัน

“ท่านดยุกิริไบเองก็เดินทางด้วยวิธีแบบนี้ไม่ได้นี่นา...”

และในตอนที่มีความสงสัยเริ่มพลุ่งพล่านไปทั่วร่าง ประตูรถม้าก็ถูกเปิดออก ก่อนที่ผู้ชายคนหนึ่งจะก้าวลงมา ผู้คนที่จับตามองดูทางฝั่งนั้นอยู่ได้แต่เอียงคอมองด้วยความงุนงง

‘ใครกัน’

มองเห็นแผ่นหลังของชายคนนั้นยามเขาหันหลังเพื่อเชิญใครบางคนที่อยู่ข้างใน ผ้าคลุมที่ชายคนนั้นสวมอยู่พลิ้วไหวเผยให้เห็นสัญลักษณ์ราชสีห์ทอง ทำให้ผู้คนที่มองเห็นมันอ้าปากค้าง

“นะ...นี่ข้ากำลังมองอะไรอยู่เนี่ย”

มีกระทั่งคนที่ถึงขนาดต้องขยี้ตา

“จะ...จะ...จักร...”

มีกระทั่งคนที่หยุดนิ่งพูดอะไรไม่ออก ในที่สุดก็มีใครบางคน
พูดพึมพำด้วยน้ำเสียงประหวั่นพรั่นพรึง

“องค์จักรพรรดิ?”

คำพูดนั้นเอ่ยราวกับไม่อยากจะเชื่อจากที่ตนกำลังมองดูด้วย
สองตาของตัวเองอยู่ตรงหน้า แต่ประโยคนั้นก็ก่อให้เกิดคลื่นยักระ

ถึงจะเรียกว่าหอสุมุดของเชื้อพระวงศ์ แต่องค์จักรพรรดิแทบ
ไม่เสด็จมาที่นี่ด้วยตัวพระองค์เอง พระองค์มีหอสุมุดส่วนตัวอยู่ใน
วังแห่งสุริยันกับวังสวนกลางซึ่งเป็นที่ตั้งของห้องทำงานอยู่แล้ว
จึงไม่เคยเผยโฉมให้เห็นอย่างเปิดเผยเช่นนี้มาก่อน

เหล่าผู้คนที่เคยแต่สนใจเรื่องของตัวเองต่างก็เงิบฉี่ราวกับ
หนูดาย พวกเขาจับจ้องความสนใจไปยังคนที่ลงจากรถม้า
ถัดจากนั้น

“เฮือก!”

“พะ...ผู้หญิง?”

ผู้คนที่กำลังตื่นเต้นกับการปรากฏตัวอย่างไม่คาดฝันของ
องค์จักรพรรดิต่างก็สุดหายใจเฮือกใหญ่ ถึงแม้จะไม่เคยพบพระองค์

โดยตรง แต่ก็ได้ยินข่าวลือเกี่ยวกับจักรพรรดิบาร์คลันที่หนึ่งจนคุ้นหู เป็นอย่างดี ว่าไม่มีความสนใจในตัวผู้หญิงจนถึงขนาดทำให้ เหล่าผู้แทนต้องเป็นกังวล อีกทั้งยังไม่มีคู่หมายคนใดที่คิดอยากจะ สานสัมพันธ์ด้วย พวกเขาต่างก็รู้จักกันแบบนั้นแน่ ๆ

“ทรงกำลัง...อุ้มผู้หญิง?”

องค์จักรพรรดิที่พวกเขาเห็นอยู่ในระยะห่างประมาณหนึ่งกำลัง อุ้มผู้หญิงคนหนึ่งเอาไว้ ทั้งยังอุ้มเองโดยไม่แม้แต่จะรับ ความช่วยเหลือจากใคร พวกเขาตกใจจนเผลอลืมสั่งว่าห้ามมอง หน้าของฝ่าบาทโดยตรง ได้แต่ยืนเหม่ออ้าปากค้างเหมือนคนที่กำลัง ผันไปกันอย่างพร้อมเพรียง

“เดิมทีฝ่าบาทเป็นคนแบบนั้นหรือ?”

พึมพำด้วยไม่อยากจะเชื่อ แต่ไม่มีใครตอบคำถามของนาง ฝ่าบาทเป็นคนที่อยู่สูงส่งเหนือก้อนเมฆไม่ใช่หรือไง ขนาดเห็นจาก ไกล ๆ แบบนี้ยังถือว่าเป็นเรื่องยิ่งใหญ่มากพอจะให้เอาไปคุยโวอวด คนรอบตัวได้แล้วเลย

“ตายจริง ขนาดเห็นแค่ไกล ๆ แบบนี้ยังรู้เลยนะคะว่าฝ่าบาท เป็นคนที่หล่อเหลามีเสน่ห์มากนะคะ”

“ดูเรื่อนผมสีดำนวลีวลวยนั้นสิคะ...”

คุณหนูชนชั้นสูงทั้งหลายต่างก็กำลังยุ่งอยู่กับการรวมกลุ่มชื่นชมอาร์ตเวิร์กกันเป็นเสียงเดียว และก็ได้แต่ถอนหายใจยามมองหญิงสาวที่ถูกอุ้มอยู่ในอ้อมกอดของพระองค์ ที่ข้างกายองค์จักรพรรดินุ่มถือว่าเป็นตำแหน่งที่แสนจะมีเสน่ห์มากก็จริง แต่ความรู้สึกมันช่างขัดแย้งชอบกล เพราะยิ่งตำแหน่งสูงส่งมากเท่าใด ก็ยิ่งไม่รู้สึกลอยอยากได้มากเท่านั้น

“ใครกันแน่คะนั่น”

“ไม่รู้ว่าเป็นใคร แต่อัจฉาจัง...”

“จริงด้วยค่ะ น่าอัจฉา”

มองจากไกล ๆ แบบนี้นั้นอาจจะเป็นสถานการณ์ที่ดูราวกับฉากอันแสนงดงามฉากหนึ่งในนิยาย แต่ในความเป็นจริงแล้วคนที่เกี่ยวข้องโดยตรงอย่างเอลเอน่านั้นกำลังเหงื่อไหลเย็นขึ้นท่วมแผ่นหลัง

“ปล่อยนะคะ!”

“ไม่”

“บอกให้วางลงใจคะ! นี่กำลังทำอะไรในที่สาธารณะคะเนี่ย คนอยู่ตั้งเยอะแยะ!”

“พระราชวังของข้า หอสมุดของข้า คนพวกนั้นก็แค่ยมของของ ข้าใช้เท่านั้นเอง”

ก่อนอื่นคำพูดนั้นอาจจะไม่ได้ผิดเสียทีเดียว แต่เอลเอน่าก็ยังคงเอาแต่ดีดดัน พยายามที่จะเอาตัวเองออกจากอ้อมกอดของอาร์ตเรย์ที่พูดแบบนั้นออกมาอย่างหน้าไม่อาย

“สั่งให้กันคนออกจนข้างในไม่มีคนแล้ว เพราะฉะนั้น ถึงสายตาของผู้คนจะไม่ค่อยน่าพอใจนัก ก็อดทนสักหน่อยเถอะนะ”

“กะ...กันคนออกจากหอสมุดจนว่างเลยหรอคะ”

“ใช่ เพื่อไม่ให้เจ้าต้องลำบากยามใช้งาน จึงสั่งเอาไว้ให้ทำเช่นนั้น”

อาร์ตเรย์ยกไหล่ไม่ยี่หระ ถ้าให้พูดตามตรงก็คือเขาอยากอยู่ด้วยกันแค่สองต่อสองกับหญิงสาวในหอสมุด

เอลเอน่าอ้าปากค้าง เธอรู้ดีว่าในทุก ๆ วันมีคนจำนวนมากมายแค่ไหนที่มาใช้บริการสถานที่แห่งนี้ เพราะเธอเองก็เคยเป็นหนึ่งใน

คนเหล่านั้น แต่ไม่ใช่คนมากมายพวกนั้นออกไปแค่เพราะเธอคนเดียว
อย่างนั้นหรือ

มันเป็นเช่นนั้นจริง ๆ ยิ่งเข้าไปใกล้ห่อสมุดมากขึ้นเท่าไร
จำนวนคนที่มองดูทั้งสองคนก็ค่อย ๆ มากขึ้นเท่านั้น เธอเฝ้ายืนย่น
หนักแน่นมากกว่าเดิมด้วยคิดว่าปล่อยเอาไว้แบบนี้ไม่ได้จริง ๆ

“จะเดินไปค่ะ เอาไม้ค้ำมาด้วยอยู่แล้ว เพราะงั้นฉันเดิน
คนเดียวได้ค่ะ”

“ถ้าเพราะผู้คนที่ไม่ต้องสนใจหรอก”

“ตรงนั้นคนอื่น ๆ มองกันอยู่ไม่ใช่หรือคะ! จะไม่สนใจได้ยังไง!”

“ก็มาเพื่อให้ดูไง”

“เป็นแบบนี้เดียวได้มีข่าวลือจริง ๆ หรือค่ะ!”

เธอเฝ้ากระวนกระวาย ทำแบบนี้เดียวก็ได้แต่ถอยหลังกลับ
ไม่ได้จริง ๆ พอดี! แต่อาร์ตเธียกลับทำเพียงแค่หัวเราะเสียงดังหึ
พนมออกมาทางจมูกเท่านั้น

สุดท้ายเธอก็ได้แต่ขยับเข้าไปใกล้ผู้คนหลายสิบที่เบิกตาโต
อ้าปากค้าง ทั้ง ๆ ที่ถูกชายหนุ่มอุ้มเอาไว้แบบนั้นมากขึ้นเรื่อย ๆ

ฝูงชนรอบข้างได้แต่ยืนชิดติดกำแพงทั้งสองฝั่งของหอสมุดราวกับเป็นเพรียงทะเล พองค์จักรพรรดิเสด็จเข้ามาใกล้ถึงได้ตั้งสติรีบก้มหน้าลงต่ำ แต่ก็ไม่ใช่ว่าจะไม่รู้สึกรังเกียจกลิ่นความวุ่นวายที่เกิดขึ้นระหว่างคนเหล่านี้ ถึงแม้พวกเขาจะนั่งเงียบจนแทบหยุดหายใจ

“ไม่เป็นอะไรนะ เอเลน่า”

เป็นสุด ๆ เลยละ แต่ในระยะห่างที่คนอื่นอาจจะได้ยินพวกเธอคุยกัน เธอไม่สามารถเอาแต่บ่นใส่อาร์ตเวิร์ทต่อได้ เอเลน่าจึงปิดปากแน่นอดกลั้นเอาไว้ ทั้ง ๆ ที่ในใจยังคงร่อนรนอยากจะหนีไปเดี๋ยวนี้

ผ่านผู้คนหลายสิบที่แหวกทางออกเป็นสองฝั่งและก้มหน้าจนเห็นเพียงแค่หลังศีรษะ ในที่สุดทั้งคู่ก็เข้ามาข้างในหอสมุดเรียบร้อย

ข้างในหอสมุดใหญ่โต นอกจากบรรณารักษ์เพียงแค่นี้ก็คนแล้ว ก็ไม่มีใครอยู่เลยจริง ๆ หอสมุดในวันนี้ดูกว้างขวางเหมือนอย่างวันแรกที่เธอเคยเห็นยามที่ต้องแะมาทำธุระให้โรสสิ้นเมื่อตอนแรก ๆ ที่เข้ามาอยู่ในวัง

“ถวายบังคมฝ่าบาท สุริยันแห่งอาณาจักรพะย่ะค่ะ”